

souzena s právního stanoviska soudem prvé stolice vysloveného. Naopak odvolací soud zcela správně dovodil, že jest na základě žalobní prosby, tak jak ji žalobkyně upravila (§ 226 c. ř. s.), jednati již ve sporu, o nějž jde, po rozumu § 228 c. ř. s. o tom, zda nárok rybářského spolku na náhradu škody ve výši 15.000 Kč zcela nebo z části jest po právu, a právem za tím účelem zrušil podle § 496 čís. 3 c. ř. s. rozsudek soudu prvé stolice.

Čís. 9450.

Jazyková otázka.

O lhůtách k podání stížností do rozhodnutí soudu ve věcech jazykových neplatí všeobecně předpisy nařízení o správním řízení ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n., najmě jeho §§ 36 a 75.

Pro dohlédací stížnosti podávané v oboru justiční správy včítají se dny poštovní dopravy do lhůty.

(Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 7. prosince 1929, čís. 44.110/29, o němž uvědoměna strana rozhodnutím presidia nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 1929, Pres. 1374/29.)

Rozhodnutím presidia nejvyššího soudu ze dne 9. listopadu 1929 byla zamítnuta jazyková stížnost do usnesení nejvyššího soudu ze dne 27. září 1929 jako opožděná. Ministerstvo spravedlnosti zamítlo stížnost.

Důvody:

Stěžovatelé berou v odpor rozhodnutí presidia nejvyššího soudu ze dne 9. listopadu 1929, č. j. Pres. 1233/29, jímž jejich jazyková stížnost na usnesení nejvyššího soudu v Brně z 27. září 1929, č. j. R II 323/29, byla s tím odůvodněním odmítnuta, že byla podána opožděně. Lhůta k podání stížnosti počala běžeti dnem 17. října 1929, t. j. dnem po dni doručení (16. října 1929) následujícím a stížnost došla teprve 2. listopadu 1929; poněvadž není ustanovení, že by se do lhůty k podání jazykové stížnosti neměly započítati dny poštovní dopravy, musí stížnost býti považována za opožděnou. Stěžovatelé popírají tento názor, dovouzíce, že § 7 jaz. zák. a čl. 96 jaz. nař. vedou svým zněním na to, že pro posouzení formální stránky jazykových sporů jsou rozhodny platné normy správního práva. Formální právo v oboru veřejné správy bylo nově upraveno vládním nařízením z 13. ledna 1928, čís. 8 Sb. z. a n. Stěžovatelé opírají pak v dalším o § 36 a § 75 cit. nař. názor, že stížnost k presidiu nejvyššího soudu byla podána včas a že tudíž rozhodnutí presidia nejvyššího soudu jest nesprávné. Proti správnosti zjištění skutkových, t. j. data doručení usnesení a dojití stížnosti, stížnost nic nenamítá. Ministerstvo spravedlnosti o stížnosti uvážilo toto: Názor, že o lhůtách daných k podání opravného prostředku ve věcech jazykových podle § 96 jaz. nař. platí všeobecně předpisy nařízení o správním řízení č. 8/1928 Sb. z. a n., zejména jeho § 36 a § 75, nemá podkladu, uváží-li

se ustanovení § 1 cit. nař., který ustanovil, že nařízení upravuje s výjimkami v něm stanovenými řízení, které provádějí ve věcech náležejících do působnosti politických (státních policejních) úřadů: 1. okresní úřady, státní policejní úřady, magistráty, městské notářské úřady; 2. zemské úřady; 3. ústřední úřady. Rozsah této platnosti je v souhlase se zmocněním čl. 10 zákona z 14. července 1927, č. 125 Sb. z. a n., o organizaci politické správy, na základě něhož citované nařízení bylo vydáno. Tím způsobem sluší tudíž k otázce, možno-li se dovolávati všeobecně nařízení č. 8/1928 Sb. z. a n., pokud jde o lhůty čl. 96 j. n. a jich počítání, dáti odpověď zápornou. Uvedené nařízení platí jen pro jazykové spory vzniklé v oboru vymezeném v § 1, nikoli však na př. pro jazykové spory náležející do oboru justiční správy. Předmětem jazykové stížnosti dohlédací, o jejíž včasnost běží, bylo usnesení nejvyššího soudu z 27. září 1929, č. j. R II 323/29/1. Podle § 7 jaz. zákona spory o užití jazyka vyřizují příslušné státní orgány dohlédací. Dohlédacím úřadem nad nejvyšším soudem v Brně jest podle § 78, odst. 2, org. zák. č. 217/1896 ř. z. a § 8 zákona č. 216/1919 Sb. z. a n. jeho první prezident. O lhůtě k podávání stížností v § 78 org. zák. uvedených není ani v tomto paragrafu ani nikde jinde žádných ustanovení. Proto platí lhůta 15 dnů v čl. 96, odst. 5, jaz. nař. stanovená. Tato rekursní lhůta počíná plynouti ode dne následujícího po dni doručení v odpor vzatého rozhodnutí a končí patnáctým dnem po tomto dnu následujícím. Má-li nastati od této všeobecné zásady úchylka, musí býti zvláštním právním předpisem založena (srov. na př. čl. 21, odst. 2, jaz. nař.). To platí zejména pro nevčítání poštovní dopravy do lhůty rekursní. Není-li takového předpisu, jde poštovní doprava na vlastní risiko rekurentovo, jak nejvyšší správní soud ustáleně judikuje (Boh. A 19, 102, 171, 217, 551, 694, 1243, 3516 a j.). Pro dohlédací stížnosti podávané v oboru justiční správy zvláštního předpisu o nevčítání poštovní dopravy do lhůty rekursní není. Nelze se zejména v té příčině dovolati ani ustanovení § 89 cit. org. zák., poněvadž předpis ten platí podle svého doslovu jen pro počítání zákonných a soudcovských lhůt v občanských věcech právních (§ 1 jur. normy), o jakou však při stížnostech dohlédacích nejde a jako předpisu výjimečného nelze ho užití ani obdobně (Bohuslav č. 7731 a dále nález z 30. září 1929, č. 23.167/27).

Čís. 9451.

Exekuce dědicova věřitele na dědicův nárok na spoluvlastnický podíl na zůstavitelově nemovitosti, jenž nebyl dosud dědici odevzdán do držby s právem, by s ním volně nakládal, jest nepřípustná. Lhostejno, že exekuce měla býti vykonána poznámkou v pozůstalostních spisech, zejména na návrhu odevzdací listiny tak, že se vklad vlastnického práva pro povinného může státi jen současně s vkladem zástavních práv pro vymáhanou pohledávku. Byla-li exekuce přes to právoplatně povolena, lze zjednati nápravu návrhem na její zrušení podle § 39 čís. 2 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R I 891/29.)